

061-37-
Ю
ОСИП НАЗАРУК

ІВАН ДАНИЛЬЧУК

Найбільший український гуморист у Канаді.

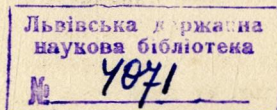
ШІКАГО (ІЛІНОЙС), 1924.

8(c) Y, : 1917-7 + 8(c) Y, : 1917" (092 Данилюк)

W5(2=5u)5-4 Данилюк 2+

W5(2=5u)5-6 P. 4

Всі права застережені.

Печатано 1.000 примірників у Січовій Друкарні.

Намладом Січової Організації Українців у Злучених Державах
Америки.

Львів. Библиотека
АН УРСР

23 1957

Іван Данильчук — це постать, яка виросла на дуже болючім місці українського народу в Новім Світі: на ґрунті церковно-сектярської боротьби, яку у Старім Краю трудно зрозуміти. Він перейшов ту боротьбу як учасник і покинув її. Тай тому належить тепер до історії нашого племені за морем.. Тим цікавіший він як гуморист.

Іван Данильчук уродився 1. X. 1877 в Золотім Більчу в Галичині. Там скінчив народну школу і 4 роки ходив до "панської" гімназії Франца Йосифа у Львові. До Канади виїхав коло 20 року свого життя, в рік по родичах, котрі купили там уже землю, 15 миль на північ від Вінніпегу, але жили ще у місті. 1½ року жив Данильчук у Гонорі і в тім часі вчився трохи по англійськи, "примітивно підгапуючи слова з газет і від людей". Українських підручників ще тоді не було і він послугувався англійсько-німецьким. Притім зачав ходити на роботу при залізниці й фосах, якими відводнювано землю.

Але до тижня дістав такі мозолі, що мусів перервати працю і пішов до дому.

У Вінніпегу зустрівся з Генником, головним організатором українського поселенства в Канаді. Той сказав йому, що англійські пресвітеріяне отвирають школу для наших людей і "треба підхопити трохи англ. мови і звичаїв". Бодруг, що був уже на коні пресвітеріян у Манитоба Каледж, також радив йому вступити. Данильчук вагався, вкінці пішов. Др. теології Робертсон, суперінтендент, старенький чоловік говорив з ним вперше про будучність у сім краю. "Ви — казав — чоловік молодий. Якби пішли до школи і скінчили англійські курси, могли б у будучности придатися свіжому населенню в сім краю". Данильчукови видалося підозрілим те, що чужинець говорив про потребу помочи Українцям, а не про свої цілі — і він не послухав, хоч старий Робертсон особисто сподобався йому. За те скористав з другого його пропозиції: стати народним учителем і вніс подання на руки англ. Дра Ріда у Сифтоні. Перше місце одержав у Рідінг Мавтейн, у Манитобі, де й оженився з п. Марією Костинюківною в 1901 р.

В тім часі Юрій Сиротюк, що був кольнортером біблії у пресвітеріян і їздив з нею по наших кольоніях, загостив з Етелберту, де жив, і до Данильчука. Перебув довгий час і разом урадили: забратися до теплішого краю. Генник радив у Каліфорнії заложити "овочеву кольонію" й доходи з неї давати на українську просвіту та казав, що й сам з родиною поїде туди. Сиротюк і Бодруг говорили Данильчукови,

що Геникови залежало на тім, аби з Канади позбутися української інтелігенції, але Данильчук не вірив у те. Тай у грудні 1902 р. виїхав з жінкою до Каліфорнії до місцевости Гейвардс з 300 долярами. Там замешкав у Гончаренка з Великої України, котрий як молодий священик мав зносини з революціонером Герценом і через Атени та Лондон утік до Америки. "Тут був першим незалежним православним священиком, опісля в Сан Франціско видавав (неправильно) українську часопис: "Свободу": сам її писав, редагував, складав і за свої гроші розсилав Українцям на Сибірі та в Алясці, щоб розбудити в них вороже відношення до Росії. Влекшувало йому сю роботу те, що сам став американським урядовцем для догляду за перевозом нелегальних річей і мав багато знакомств між капітанами кораблів і т. п., які везли йому ту літературу пачками на Сибір. Не маючи ні звідки помочі, по якімсь часі покинув ту роботу й пішов у гори Каліфорнії та 5 миль від Гейвардсу купив собі сад і поле, яке сам обробляв. Мав уже тоді коло 70 літ, а його жінка Італійка також була старенька. Мали одну дитину, але померла. 30 літ жили вони там". І до них заїхав Данильчук. "Гончаренко дуже любив Україну: на фіртці до його фарми і над фронтовими дверми його дому виділа таблиця з надписом: Україна". Старець говорив часто до Данильчука: "Братіку Іване! Як умру, а ви ще тут будете, то поставте мене в могилі так, щоб я

був обличчям обернений до України“. У своїй часописі Гончаренко дуже гостро виступав проти російського царату, а російський уряд аж у Каліфорнійські гори вислав шпівнів, які нападали на старого революціонера: двічі його там поранили вислані за ним царські агенти, труїли йому худобу і всякими способами старалися знищити його. Гончаренко й на фармі дальше завзято воював проти російського царату: збирав фотографії революціонерів (мав величезний альбом їх з життєписями) і містив їх подоби в американській пресі з відповідними поясненнями, писав статті, переписувався з визначнішими Американцями, словом — робив, що міг. На фармі написав він і видав по англійськи більшу книжку про первісних мешканців Аляски. В ній доказував, що се Українці, які давно через Сибір замандрували в Аляску і домагався признання їм як білим прав громадянства. Бібліотеку мав велику (Всі ті дані подаю на підставі оповідання п. Данильчука, які я при нім у його домі в Едмонтоні списав і відчитав йому. Одну англійську книжку з бібліотеки Гончаренка з його власноручним підписом поанглійськи, яку він дарував п. Д—и, бачив я сам: була се "Свобідна Росія", ст. 359, 8-о, видана з Нью Йорку в р. 1870. Автор: В. Г. Діксон. — О. Н.)

В англійських журналах можна знайти багато статей Гончаренка про Україну й Росію.

У нього жив Данильчук 1/2 року, "Гончаренко

дуже не любив общини і підкопав також у мені довіре до подібних спілок“, оповідав п. Данильчук. Тому як також з тої причини, що кругом були самі чужі люде — вернув Д. до Канади, ”бо легше зі своїми терпіти в зимнім краю, ніж з чужими веселитися в теплім“.

Вернувши в Канаду, застав Д. у повнім розгарі релігійну боротьбу між англійськими пресвітеріянами і французькими католиками. Вона була дуже завзята й відбувалася на економічнім підложу. Бо Французи хотіли і в західній Канаді завести свій земельний систем, т. зв. ”сінйоріял теньюр“, який мали в Східній Канаді. Англіїці старалися перетягнути на свій бік українських кольтоністів, бо боялися, що ті як гр. католики стануть по стороні Французів. На тлі тої боротьби повстала в р. 1903 т. зв. ”Руска Самостійна Церква в Канаді“, звана Серафимською. Перший Синод її відбувся 26. XII. 1908 у Вінніпегу. Провадив на нім Юліян Ситник, секретарювали Крет і Бачинський (Гл. ”Ранок“ з 1. I. 1909). Англіїські пресвітеріяне давали субвенції: по 40 дол. місячно на священика. А тоді були ще дещеві часи: найлучші черевики коштували 1 дол. 25 ц.

В липні 1903 Серафим рукоположив і Данильчука у приватнім домі у Вінніпегу, бо церкви ще не мав.

Серафим був російський духовник, чоловік спосібний але сильно пив. Він тягнув усіх ”викропає-

них“ ним священиків під владу цареславія. Але вони не хотіли. Дійшло до непорозумінь і на збірній фотографії висвящені Серафимом Українці заілюстрили обличчя його й на тім місці написали “З нами Бог“. Се так озлобило Серафима, що він викляв їх і оповістив се в англійських часописах. Висвятив він кількадесять Українців, між ними й цілком темних людей, що ледви букви знали. Се робив він нарочно, щоб ними лекше трафити до цілком темної маси.

Першу парохію мав Данильчук у Росборні. Пресвитеріяне постійно давали субвенції — пізніше й понад 100 дол. місячно, а в містах і по 150. В Росборні побирав Данилюк 40 дол. місячно. Жити з родиною міг і люде також помагали.

Бодруг їздив до Нью Йорку, закликааний туди протестанською організацією для організування українських протестантів в Америці. Він хотів взяти з собою й Данильчука. Д. уже попрощався з людьми в своїй парохії, але нагло померла жінчина мати й він не міг поїхати. Потому поїхав на парохію в Портеджлі Прейрі, де вибув 2 роки й відновив церкву. Потому був у Бонмадоні, Саск. і знов 2 роки у Росборні. Перенесений до Вінніпегу, не міг там вижити ізза дорожнечі і пішов до Стюарт-бурну в Ман., відтам до Савкерку, Ман., відтам до Інессфірі в Алберті, де вибув 7 літ. Ніде й ніколи не мав почуття, що тут є таке місце. І так привик до тої думки, що “тепер

мені перенестися як батогом свиснути“. — ”Я му-
сівби роззутися, щоби сказати на кілько місцях був“.

Покинувши працю у пресвітеріян (Серафим-
ська церков уже давно пропала так, що і сліду по ній
не остало), занявся Данильчук прохисом в Едмон-
тоні: на свілку з двома другими б. пресвітерськими
проповідництвами заложив малу фабрику мисел. Та
незабаром і її покинув і тепер працює приватно.

Писати печав в р. 1914 у Вінніпегу під впли-
вом Глори б. редактора орґану пресвітеріян ”Рі-
нок“ (дрібниці писав ще від 1908 р.). Писав пере-
важно анонімно або під псевдонімами Іванчук, Іва-
нович, С. І. Д. і и. Писав оповідання й полемічес-
релігійні статті, нпр. ”Святий Апостол Петро в рим-
ській церкві“, ”Слава Ісусу Христу“, ”Стріча
на мості“, ”Православє а незалежна церков“, ”Знан-
ня“, ”Сон“, і п. Все те печатане переважно в ”Ран-
ку“ Раз написав щось до ”Свободи“ про науку наро-
да (як іще не було в Канаді укр. преси).

Всі релігійно-полемічні писання Данильчука
очевидно загирені. Може колись наткнеться на них
хіба який спеціаліст, що студіюватиме історію сек-
тарського розбивання українського племені в Новім
Світі. Але оден твір Данильчука остане в зібранім
колись письменстві Українців у Новім Світі. Се —
його ”Гриньо Кручений“, над котрим Данильчук пра-
цює вже цілі літа. Се гумористичний тип неграмотно-
го селянина, який з забитого галицького села понав

у Новий Світ — тип, який свідчить про надзвичайну здібність його творця до гумористичних помічень. Про те як повстав і розвивався в голові Данильчука сей тип, оповідав мені творець його так:

Помисл до Гриня Крученого прийшов мені в році 1914. Я бачив, як у нашім народі багато людей не має ніякої провідної думки в життю: крутяться на всі боки і крутить ними, хто куди поверне. Впливати на таких людей поважним писанням неможливо, бо вони нічого не читають з тої причини, що не вміють читати. І навіть не слухають, як хтось їм читає. Але смішної річи послухають. І я постановив писати сатирично, насмішливо. Зразу писав я біжучі теми, без висшої ціли, хіба тої, що хотів взагалі зацікавити таких людей. Я і приватно любив писати гумористичні листи. Знакомі стали просити: "Пиши так до друку!" І я писав. А з того помалу вийшло те, що бачите".

В Гринню Крученім, якого сотворив Данильчук, бачимо тип, який ще не скінчений. Він намалював тільки зариси того типу. І тепер думає над тим, як його викінчити, як перевести Гриня Крученого в його розвитку від темної, неграмотної людини до свідомого громадянина серед нових обставин. Якби йому вдалося, як слід скінчити сю працю, то Гриньо Кручений мавби для нас таку вартість, як мав для Еспанців тип Дон Кіхот, для Французів Тартарен. Але вже в сотворенню сего типа є великий гумор — такий великий, що на тім тлі за дозволом автора по-

чали інші творити свої уривки, немов окремі цеголки до тої будови.

Для пізнання сили гумору, який викресав у іншого письменника сотворений Данильчуком тип Гриня Крученого, подаємо оден приклад агітаційно-політичної гумористики, виданий безіменно:

ЯК Я ВОЮВАВ З БУШІВНЕВ НА ФАРМАХ.

Гей, панови ґазди, ек тот кає, канадійські фармари! Ци і у вас така нєндза ци то тільки у нас коло Гольштону? Бо дайми на то, жи ек ми поприїздили на сєсю прєрву, так ту ніц не було. І я і мій старший парубчик, Семко мусіли пішки йти двайцєть миль до Гольштону та цалий наш пожиток на плєчїх носити бо ни було чим фіри заплатити. А типєр маємо колєї з кутрого боку сєи ни воберниш. Маршини віфівкуют, а на куменій сєкції, тобто, моєї куми Єснопєтихи і стєшинє є зара таки попри того Буковина, Сандика, жи пів фарми під московський монастир відписав. Інц ек кутрий з вас будити до мєни їхати, так впрост зі стєшинє беріть на всхїд тай поверніть вісьта там, де я піршої зими "муса" застрілив. Ото було мєса аж до великого посту! Али дайминато я ни про муса хотів росповісти, а за тоту біду жи сєи заснувала на наших фармах, бо ж ви знаєте жи що зими самовольці з мїста по фармах сєи волочут, та я кау мої Палагні, най ек Бог приказав голодного накормити. Бульби є досить тай хлїб ни купований а вєприка

забе христенин, от має і для себе і гля подорожного. Правда жи були й такі жи, ек прийди до теби тай сидит і сидит, пе, їст твій гомштад, курит бандиги гне, годі з хати відправити, хіба прийду тай кау: Штіфе, а то тот самовольник кае, га? А я кау пириказував Щипан, жиби до него ще прийшов. То так було тоту біду віпроважу з хати. Али, ек на нашу кольонію сьї завадив варганізаторь з Маніпеґу, то від тої ціала та нендза сьї почела, а ше чириз тоті народні домн, жи наші челядь собі вігадала будувати; ци ни могли данці у котрогось ґазди в хакї вігонкувати? А то ні, каут жи тра так ек по всіх кольонійох наші люди мають. Інц віпросили в мени, жиби відписав їм чворть акра під тот народний їм тай побудували тоту біду на мою голову. Бо екраз в Росії усьо жиди заберут ек то в Гавстрії було, бо їх ще цар тримав та ни давав гришних людей вобіжети; а я казав на восіннього Миколая, а так на Катирини приходит тот самоволець товариш Бил з Маніпеґу тай до мени вже нич ни говорит а до моїх парібків, жи він приїхав у нас на фармах комунію робити. А я вам кау, жи у него тоте варджило ек то ті гливи жи у нас в старім краю на буках ростут а ек пічне вогорити на мітінґу так аж бритко на тоті варґи сьї дивити, тьфу! І скажіть мені, як моя Паланга злакомиласі на його цулованє? Інц почели сі варганізувати і товариш Бил кае, жи типер в Росії гроші вкасовано, отуж їх і тут в Канаді ни тра, а треба ли-

ше гроші давати на робітничий гім у Маніпеґу, бо ек московські бушівники прїдуть до Канади, а ек хто з робітників ци фармарів ни буди у тогім домі записаний, так му зара буди фертик, під стенку. Інц товариш Бил знов казав нашим хлопцем і дівчатам, жиби дарматичне товариство си зварганізували жиби приставліне відгравати і жиби волна любва була, бо то встид і ганьба глє свідомого робітника та фармаре а жиби шлюб брав від буржуазного попа. Інц ек зварганізували дарматичне товариство то так ек ніби цалу кольонію скажений пес перебіг: Та коби лише молодші, а й старі бабиска і того за волнов любовов аж гини, аж ірже, ек ті шкапи. Али я на товариша Била сьи ни спускаю а тисну мошонку коло вочкура. Так та ничиста сила до моє Палагни; я раз до хати а він їй помагає у пец хліб садити тай промовляє до неї, а я чую: "Ганьба і встид вам, жи ви, товаришко, шлюб у буржуазних попів брали, а у нас у Маніпеґу того нима, там виведуть товаришку на галю і каут, жи тот товариш на ню лайситц вібрав, а усі товариші ек ни злопочут браво!" А я му на того кау, жи я чув, жи у місті лиш на пси лайсинци вібирають, а шо сьи тичит шлюбного вобредку, то ришені люди попови на заповіді дають, а тот з лайсенцом ше до попа іде шлюб брати. А бушівницький комісар ек сьи ни заригочит. А моя Палагна в плач, та ек ни пічне заводити та вылівати: встид ми кає і ганьба, жи так си втопила, жи до буржуазного попа до слюб у отим йолупкова-

тим дурнем, тобто зі мною, ходила! А я ї кау, жінко, що ти вогориш, пропало! ми уже свій вік у шлюбі пережили та у тебе вже доньки на відданю, ни роби публіки ні з себи ні з мени; а той звідник почев її облесно заходити, тай кае: А я думав жи ваші гівки то від товариша Гриня піршої жінки, а по вас, товаришко, цалком ни видно, жиби ви більши ек двацять і штири рока мали. А моя Палагна того чує, та ек та корова, ек її попід карчело чіхати. "Та що ви товаришу вогорити, вже ми трицять й петь буди". А я ї на того: ни бриши, дурна бабо, бо тобі уже петьдисеть та ше й з гаком а вона до мени: А нашому Сомкови шестий рік був, а знов тої, ек у нас копиці на прерві погоріли, Маланка єї вродила, а вітак Джов, а по Джову Гарий, а за Гарим ти мала близнета, жи повмирали, а потім ти мала Ені, а відтак Сандик єи вродив а відтак тої гострої зими наша шкапа мала лоше з білов латков коло лівого копита, а ти мала Зоську, а вітак я купив кумпанійну а у новій хаті єи вродила Мера, Піт, Вил. Юзька і вже тобі й решта, а ек того до купи поскладати жиби на роки перевести? А тот комісар узев Палагну за плечі тай кае: от ни слухайти, товаришко, видити, жи він з вас публіку хочи передо мнов зробити. я вам більши віру даю, ек йомуб а я до него: Ни руш мої кубіти; а тот самоволиц ек ни заїди ми позауш, що ми в голові свічки єи засвітили а він ше й кае: Типер волна любва, товаришка Палагна самі знають, кого вони

хочут!" А я на вобісте та ек ни скричу на челедь та й повів їх до хати тай кау: дивіт гіти вам тот саво-волиц маму відбирає, а мої парібки та гівки на тото лише сьї сміют, а Бил кає, жи вже тра вичерети та до дарматичного товариства сьї забирати на забаву, бо ше приїхало петь товаришів з Маніпегу; Інц бадень ба-два, а я видю жи вже в мени нима ані жінки ані гітий а Бил мнов поштуркує, Палагна з очий жине, а ек я ї у stodолі узев трохи за коси вобріхтувати, то вона ек наробила вереску, то мій Семко збив не на квасне єбко. А там і Джов з Гарим ми в голову стали зазирати, то я вже ніц ни кау, а лиш сьї молю, а Бил і з того сміхи робит та навчєє мою челедь, жи света віра то всьо попи вігадали; Інц пішла тота зара-за з волнов любовов по цілім біцирку: Бабиска са-могон робле, бушівню частуют, до дарматичного то-вариства ек підут з вечора, то аж у ранці повертают, а газди цілком "прайсу" ни мают у жінок ек тот овес уродзайного року; Інц стала ми жура коло серце ек та гадина сьї обвивати а ек одного вечера моя Па-лагна сьї повіяла з Биломта старшими гітми до дар-матичного товариства, а менші полєгали спати, а мні такий жель узев, жи я аж гупі на голові у водвірок си натовк ек кулаки, а вітак узев ліхтар та відчипив від хомута ліци і пішов до стайні сьї стратити. А приходжу до стайні і ни рищу сьї али присвічую жиби до бантини ліци присилити: я дивю а на виш-ках кум Єснопетий сидє так ек тот пес — воловод

на шиї а другий кінець до бантини присилений а я присвічую тай кау: "Куми!" А кум мовче, а я кау: "Куми, ци у вас власної бантини забракло, жи ви прийшли до мене сі вішати та публіку робити з мої стайні?" А кум Єснопетий, на того кає: вібачти, куми, жи я вам перешкодив, бо ади і ви мали вохоту на ці бантини сьї стратити, бо цалу муніцію в руках тримаєти. А ви ж знаїти, жи у мене в стайні бантини з наплі та ше й червак поточев, тож я сьї бояв, жи би сі бантина ни вломила ек на ні сі стратю. А у вас куми бантини темрекові то й двох нас вітримают. А ека вам з того публіка, жи я ту сьї страчу ек і ви ни мете жити. От лізьти куми до мене на вишку та вінемо ше саморобу, жи моя ендза гля свого комісара від тої комунії зробила, а я вкрав, жиби перед смертев душу закропити.

Інц виліз я на вишку тай сьї чествуємо саморобом а то цалий шкріптус; а я й кау кумови: Скиньте куми того воловода з шиї, бо чисто на мого пса Мурце подабаєти. А кум кає, жи не, от сьї впою тай цений сьї жите відбиру, тай ни паметатиму, ек жив на свіка. Випили ми тоту флешку а я лиш охоти набрав пити тай кау кумови: Ви куми сїгїт, али сьї ни спускайти ше, а я скочу до хати тай Палагнин самороб вінемо і їй збитки зробимо. А кум Єснопетий каут: Ну-ну ігїт, я вже почекаю; Інц я скочев до хати, узев гальон саморобу та назад до стайні, жиби кум ни передумали та сьї ни повісили. Маєти? питают кум.

А я му кау, маю али в'їзїт на долину, бо на вишках нивигїдно; Інд кум злїзли і ми сїли на мїшках з сїч-ков тай пемо. І кум і каут: Куми Гриню, а я кау га? ци ви при воську були? Та ек жи ни був, коли штири роки пуциром при нашїм панї капїтанї Ерц-герц-перц фон Буда Пес служив а мїй тато під Сондовов Прусаків парив і фану від свого ригїменту за пазу-хом аж домів принїс, ек від Нїмців тікали. А ви куми при 33-їм львівськїм були, а типер тота батерне, то-та бушевне, нам жїнок повідбирала! А шоби наш най-еснїшей цїсар сказав ек би нас типер побачив з мо-тузями в руках? То ни правда жи Австрїї нима, то Бнглїя войну прїграла та їм встид сїи признати то в своїх гїзетах сїи фале, жи наш цїсар Францїшок ни-бїшек; то-то він ше здоровий. Вогоривим з ним так, ек отут з вами! А кум ек ни схопит ми за пительки вобома руками, та ек ни потегни до себї, а так у вочї пильно сїи дивлет: Куми, кае, ци ж ми ни прицегали на добрих воякїв? Бїгме куми прицегали, а али до чого ви? А кум на тото: Давайти тотї бушївні войну відамо! А я кау, бїгме даваймо, лиш ви куми мою Па-лагну бийти, а я вашу, жиби покїм парїкань нам від наших бабиск ни було; інд узели ми ворчеки тай лявнїрїт дирикцїон народний гїм до дарматичного товариства! А чуемо музика там рїжи, у вікнах сїи свїтїт і видно ек та батерне гулькї справлеє. А ек прийшли ми блищї, а я дивю сїи а Бил мою Палагнї вивїв на снїг сїи прохолодити, а вона їде, та ще пли-

чима му нагруді сьні спирає тай віспівує ті-тата, ті-тата! А я кау кумови гвер-гараве! Я Біла ворчи́ком чириз голову, а кум мою поплечох; Бил носом у спіг, а моя у крик, я на ганок та у двері стали в порозі тай кричемо: гіти марш до дому, а бабиска, до хати! А мій Семко до мени: тату, що вам, а кум Єснопетий, дай Божи му здоровле та довгого віку, мого драба межжи очі, що той сьні ногами вкрив. А я тогї ек ни згримаю: домів голото, бо усім вам тут амінь! та до тотих комісарів, а вони на задні двері а ми з кумом за ними; ото били, били! А ек того усьо сьні поростікало по прерві, ми стали сусідам у таліфон бити, жиби ловили та везали а ми приголомшенного Біла до стайні між худобу замкли; покїм я ше ходив куму Єснопетиху вчети а кум мою челедь справив, а я його, а сусіди вчули тай собі духа набрали; А ек наші парубки побачили, жи на них цікає, запрегли коні і до ранку усі комісарі були половлені і повезані та паліцмани їх до Гольштону покїм забрали; а типер у нас ціхо: бабиска стали такі воблесні, що ни встигни газда си замислити, а вже жінка їму й приносить, гіти теж слухнені стали, бо куждий газда тримає ворчека на кілку і що до чого, зара гв'раус. Івд паневи газди, коли у вас ше комунія така, ек у нас на кольонії заведесі, відайти їм ліворуцію, ек ми з кумом Єснопетим зробили. На кім кінчу і поздоровлею усіх фармарів і фармарок з гіточками.

Гриньо Нручений.

Пояснення слів:

Прерва — прерія. Мус — рід оленя. Степінє —
 стація. Варганізатор — організатор. Намастир — мо-
 настир. Маніпег' — Вінніпег', Комунія — комуна.
 Прайс — ціна. Папля — тополя.

"СІЧОВІ ВІСТИ"

Орган Січ. Організації Україн-
 ців у Злуч. Державах
 Америки.

Річна передплата \$3.00.

Адреса:

SITCHOVI VISTY
2152 W. CHICAGO AVENUE
CHICAGO, ILL., U. S. A.

0,57 (1986)

4071

06-37

ОСИП НАЗРУК

10

Описи подорожей О. Назарука: P

1. Листи зі Скандинавії (у львівськiм "Дiлi").
2. Калейдоскоп з України ("Укр. Слово").
3. По наших Карпатах ("Дiло").
4. З Угорщини ("Iлюстрована Україна").
5. До Бакоти. З подорожi до укр. Помпеїв (у "Стрiльцi").
6. З Данії (вiденська "Воля").
7. З Латвії (вiденська "Воля").
8. Листи з дороги ("Вiстник Союзу визв. Укр.").
9. З подорожi до Канади (львівська "Свобода").
10. Образки з Канади (амер. "Свобода").
11. Святиня Мормонiв, Львiв, 1924. ("Лiтературно-Наук. Вiстник").
12. В лiсах Алберти i Скалистих Горах.
13. В найбільшiм парку Скалистих Гiр.
14. На Спокiйнiм Океанi.

(Три останнi печатанi в "Сiчових Вiстях" i окремими книжочками).

ІВАН ДАНИЛЬЧУК

Найбiльший український гуморист у Канадi.

ШІКАГО (ІЛІНОЙС), 1924.